

И, може би, умрѣлъ е нѣгдѣ въ пѣтъ . . .  
Да имахъ само записка за смъртъ !

Иде Маргарита.

МАРГАРИТА.

Госпожо Марто !

МАРТА.

Гретенце, какво ?

МАРГАРИТА.

Едвамъ дойдохъ, снагата ми трепери ;  
Една кутийка друга се намѣри  
Въвъ моя скринь отъ елхово дърво.  
И вжтрѣ накитъ нигдѣ непознатъ,  
Отъ първий много по-богатъ.

МАРТА.

Сега отъ майка си го вече скрий,  
На попа пакъ тя ще го подари.

МАРГАРИТА.

Салъ погледни, я вижъ ти тоя даръ !

МАРТА (като я накинчва).

О, ти щастлива, мила тварь !

МАРГАРИТА.

Уви, не мога съ него да излѣзна,  
Нито пъкъ въ черквата да влѣзна.

МАРТА.

Ти идвай честичко насамъ,  
И тайно скжпий накитъ надѣни ;  
Прѣдъ огледалото насамъ-натамъ,  
Тѣй ще се радваме самички ний.